

Malá jedlička

Nariekala raz malá jedlička: „Ach, pozrite sa len na mňa, aká som len škaredá! Mám veľmi málo vetvičiek a moje ihličie je také krátke. A pozrite na moju zelenú farbu! Ach, ako len nenávidím túto svetlozelenú.“

„Všetky stromy okolo mňa majú pekné farby, len ja jediná si pripadám taká škaredá.“

„Pozrite sa tam oproti, tie listnaté stromy, akou len nádhernou hrou farieb oplývajú teraz v jeseni. Červená, oranžová, žltá, hnedá, čierna občas aj trocha zelená. Aké to musí byť len krásne, byť listnatým stromom.“ Takto hovorí jedlička už celé dni.

O niečo väčšie jedle trpezlivo počúvajú a usmievajú sa na ňu, aby ju trocha utešili. Dokážete si určite predstaviť, že toto malej jedličke nedodalo odvahy, ale naopak, vykrikuje okolo seba:

„Dokonca moja rodina sa mi posmieva, aký to mám len žalostný život!“

Nuž ako tak plná hnevu vyvoláva dookola, nezbadá v prvom okamihu, že si na jej jednu hornú vetvičku sadol malý vtáčik. On sa neusmieva, ako tak počúva žiaľ malej jedličky, ale zdesene a súcitne sa prizerá dolu: „Milá jedlička, je mi naozaj ľúto, aký ty máš tu teda zlý život. Spýtam sa mojich priateľov zvieratiek v lese, či niektorý z nich nevie, ako sa ti dá pomôcť.“

A ako povedal, tak aj urobil. Zmizol v lese a po krátkom čase prišiel so zajacom, srncom a líškou.

Keď zvieratká videli jedličku s jej nešťastným výzorom, zhodli sa všetky na tom, že táto jedlička bola v tomto lese najškaredšia. A spolu premýšľali, ako by mohli zmierniť jedličkin osud. Zajac povedal: „Milá jedlička, myslím, že tvoja zadná strana je krajšia než predná.“ Srnec tiež po krátkej prehliadke súhlasil a aj líška prikývla a povedala: „Čo keby si sa pri raste trochu pootočila. Možno sa musíš trochu odkloniť od slnka. Videla som, ako sa jeden strom vďaka svojmu vytrvalému naťahovaniu sa, môže trochu ohnúť.“

Nuž jedlička sa trochu upokojila, konečne niekto uznal jej bolesť a chce jej skutočne pomôcť. Ihneď začala plniť radu a trocha sa odtiahla od slnka. Dostala aj náhle bolesti v kmeni, ale pre krásu sa musí predsa trpieť. A svojou silnou vôľou sa skutočne dokázala po 3 týždňoch vytrvalého naťahovania ohnúť o pol milimetra. Vraj to bude trvať ešte niekoľko rokov, kým jej pekná zadná strana vynikne. Tak sa jedlička naďalej ohýbala a ohýbala. Prestala horekovať. Vyzerala trocha stresovane, ale odvážne.

Ako tak raz po roku išiel srnec náhodou okolo, zavolala na neho: „Ahoj, milý priateľ, povedz, ako vyzerám? Som krásna?“

Srnec sotva videl rozdiel s predchádzajúcim rokom, nechcel ale sklamať jedličku, a tak povedal:

„Nuž ak budeš tak ďalej pokračovať, budeš na budúci rok určite ešte krajšia.“

„Ďakujem,“ povedala jedlička a trocha zažiarila. Ale hneď sa začala ešte s väčšou silou ohýbať a jej vzhlád bol opäť statočný a prísny.

Srnec sa ešte láskavo pozdravil a išiel svojou cestou. Aj vtáčik išiel tento deň okolo, aby videl, ako sa vodí škaredej jedličke.

„Môj vtáčí priateľ, povedz, som krásna?“

Vtáčik sotva videl rozdiel s predchádzajúcim rokom, okrem jedného – že jedlička mala neústupčivý výzor. Ale bol to čestný vtáčik a chcel jedličke skutočne pomôcť. „Milá jedlička,“ povedal, „je mi ľúto, nevidím zmeny, okrem jednej – že máš prísny pohľad.“

Od samého ľaku sa jedlička prestala napínať a zakričala na vtáčika: „Ty pokrytec, ty táradlo, čo nevidíš, ako veľmi sa snažím byť krásnou a ako ďaleko som sa už odklonila od svojho miesta!“

Trocha vyľakane, ale naďalej čestne vtáčik povedal: „Nie!“

„Potom choď preč, ty slepý hlúpy vták, nechcem ťa už viac vidieť.“

Vtáčik sa na rozlúčku pozdravil a letel ďalej.

Ale predsa mu nedalo, mal jedličku rád a stále jej chcel pomôcť. Tak navštívil múdru sovu, ktorá bývala neďaleko.

Keď predniesol sove tento príbeh o jedličkiných starostiach, povedala mu: „Celý les vie

o mojom umení vidieť. Môžem ťa uistiť, že malá jedlička bude veľmi skoro krásna. Taká krásna, ako si to vždy priala.

„Áno, ale milá sova, čo mám jedličke povedať, aby sa už teraz potešila?“

„Nuž povedz jej. Že sa má prestať ohýbať, pretože z neba spadnú skoro nádherné šaty a ona bude taká krásna, že žiaden iný strom, ani listnatý ani ihličnatý nebude krajší ako ona.

A odovzdaj jej srdečný pozdrav od múdrej sovy.

Rýchlo, tak rýchlo, ako ho len krídla niesli, letel vtáčik naspäť k malej jedličke, aby jej odovzdal túto radostnú správu. Ale keď chcel pristáť na najhornejšej vetvičke, zakričala na neho jedlička: „Odpáľ, ty zradca, nechcem ťa viac počuť.“

„Ale jedlička, milá, sladká, smutná malá jedlička, mám ti odovzdať odkaz, ktorý pochádza od múdrej sovy v lese.

„Hovorí, že sa máš prestať ohýbať a že máš čakať na krásne šaty, ktoré ti zakrátko spadnú z neba a nikto už nebude krajší ako ty.“

„Ha, ha,“ zasmiala sa trpkou jedlička, „neverím ti ani slovo,“ a pokračovala vo svojich napínacích cvičeniach.

„Budeš vidieť,“ zaštebotal vtáčik a letel svojou cestou.

Uplynulo niekoľko mesiacov a prišli Vianoce. Tu si vtáčik spomenul na malú jedličku a nemohol odolať, aby k nej nezaletel.

Snežilo a cesta trvala dvakrát toľko než inokedy. A keď vtáčik priletel, nemohol nájsť jedličku. Všade kde sa pozrel, bolo všetko

okolo neho ponorené do nádhernej bielej farby, videl pekné biele tvary vo všetkých veľkostiach. Keď sa už chystal odletieť a chcel набраť smer domov, zavolal na neho hlas, ktorý sa mu zdal nejako známy aj neznámy: „Ahoj, vtáčí priateľ, tu som, vidíš? Som krásna!“